

غزل

رايې وړو هوا کي په هوا باران
دغه کاغذي کشتي او دا باران

نه ورکوي خلکو ته يو غږ اوبه
شکر چې را اوري په هر چا باران

سترگو کي چې وران درته رانجه نه کړي
لپو کي رانيسمه له تا باران

دومره دې راو اوري، راو اوري
اوبنکي مې چې ورکي کړي له ما باران

گوره چې انکار له مينې ونه کړي
زما او ستا په منځکي و شپدا باران

ياره حليمي له تندي مړ شومه
کله به را اوري په دې خوا باران

غزل

سانونه پکې وتـــم
زه نيت دهرلمانځه تـــم

بايي کي عادت شوی يم
کي له ننه دروازه تـــم

رخاپونه رانه يونه سي
برکلي چينه تـــم

ل په نیکلوپانوکي
لفظونه پکې زه تـــم

کي اوبنکي په لاس وڅاڅي
تنی دگرېوانه تـــم

نیکلی نه يې خونې مې يې
نو په تا پوري دا زړه تـــم

Ketabton.com خاپونه

غزل

له تا چې راغلمه په لار کېناستم
دزړه له درده زه قرار کېناستم

تورو بارودو دلوگيو منځ کې
په خپلو وینو سور سينگار کېناستم

مینه خو ما دروغ دروغ گڼله
داڅنگه زه په دې انگار کېناستم

دا زه پښتون ستا دټوپک شپېلی ته
ډېر ناخبره لکه ښکار کېناستم

بادونو راوړم ستا تر سرو انگو
زه حلیمي لکه غبار کېناستم

غزل

داچې له هرې خوا ډبرې راځي
خود به دې غرونو ته کوترې راځي

له ستړي ژونده چې انکار ونه کړې
په ژوند کې هر ډول خبرې راځي

دغره شپونکي په سپېرو شونډو ويل
خولې ته مې تل دغم سندرې راځي

دستا دشونډو جام کې څه و آشنا
اوس مې په سر باندې چکرې راځي

يوه سپين کالي بل سپين کالي ته ويل
راځه چې څو دلته سوالگرې راځي

حلیمي زړه دې ښه سمبال وساته
په دغه لار نن جادوگرې راځي

خاپونه

غزل

الوتل کـرې په گډا يې، په هوا يې
غېر ته نه راځې هوا يې، په هوا يې

ستا دکلي خلک واره درپسې دي
ته راوان له دې دنيا يې، په هوا يې

دکابل دتخت کيسه څومره اوږده شوه
تخت ته ووايه دچا يې ؟ په هوا يې

دحالا تو په تور تم کې خړ پښتونه
په نړۍ پسې له شاه يې، په هوا يې

حليمي جانانه کله به رادرومي
ته مې روح يې ته مې ساه يې، په هوا يې

غزل

مړه کېدل به څراغونه توره شپه کې
چې راتلل به طوفانونه توره شپه کې

په رڼا ورځ به په خپله پکې گير و
اچول يې چې دامونه توره شپه کې

زما ورځ خو له ماښامه شروع کېږي
په سر واروم جامونه توره شپه کې

اعتبار دلته يو بل باندې څوک نه کړي
اوس څوک نه کوي خوبونه توره شپه کې

ته بې غمه په پالنگ باندې ويده يې
زه دې گورم تصويرونه توره شپه کې

حليمي اشنا له تا نه چې راتلمه
پنځول مې پښو خاپونه توره شپه کې

خاپونه

غزل

د ستا پر مخ باندې پراته گـردونه
لکه چې وي پر گل د غره گردونه

يو خوا د زلفې په هوا الـوتې
بل خوا هوا ورته راوړه گردونه

د مخ هينداره کې يې څه نه ښکاري
د چا چې ډېر وي پاس پر زړه گردونه

ستړی ستومانه چې تر کوره راشي
پر اوږو راوړي څر سپېره گردونه

حلـيمي ته چې کله تلې له کلي
درپسې شا نه الـوته گـردونه

غزل

خاموشي وه سيوری هم راسره نه و
د درد شپه وه دځان غم راسره نه و

له ژړا نه مې زړه ډېر وړاډک شوی
په لېـمـو کې دومره نم راسره نه و

دوخت ډېره مجبوري وه گرانه ياره
ستا کوڅـې ته يو قدم راسره نه و

اوس چې ښکليه ستا نامه نشم ليکلـی
ماشومتوب کې هېڅ قلم راسره نه و

خپل زړگی مې اوس له تاسره درپاتې
ښکليه رايې کره چې تلم راسره نه و

حلـيمي او دملگرو په قسمت کې
په حـجره کې نن چـلم راسره نه و

خاپونه

غزل

ستادا اوريل سيوري ته دمه راوړم
بنكلييه جانانه ژوندله غمه راوړم

له تورو وينويې خالونه كېرډه
لپه كې زړه درته صنمه راوړم

چې دپښتون خادرته زبان رسوي
دا ازغن تار به له تورخمه راوړم

دپرديسي په سرولمبو سوځېرم
تاته دینارله جهنمه راوړم

نن يې ملگرو راته داسې ووېل
حليمي سترگوکې دې وړمه راوړم

غزل

ناست يمه له خان سره يوڅه ليکم
درديه سپينه پاڼه کې دزړه ليکم

خلکواعتبار په بنکلوونه کې
داسې يواعلان په دېواله ليکم

جوړه يې مرمی کړه دايې ووييل
زه په دې اجل دپښتانه ليکم

يوسړي مې زړه کې ځای نيولی دی
داجمله دزړه په ديواله ليکم

ته مې حليمې ډېرپوروی يې
تاپسي دژوندهره شېبه ليکم

خاپونه

غزل

لکه بنگري چې له مرونده باسي
داسې اوس ماله خپله ژونده باسي

هغه دخيرکارکې نه دی اخته
هغه يوچاته غټه کنده باسي

دنن سبادزمني مــــينان
يوبل دميني له سوگنده باسي

هغه چې تابه دخپل خان گنله
اوس يې له کلي په خرگنده باسي

راته غوسه کې وايي بڼه ده مرشه
دزلفوتارمې له پيونده باسي

بنکليه ته هغه حلــــيميدوي
هغه خونشته تللی ژرنده باسي

غزل

بېگادشپې سپې هواسره مرغان الوتل
ستانتظارکې مړه، مړه څاڅکي دباران الوتل

په خړوخاوروشمعي اوبنکې تويولې اشنا
زماپه لاس کې سوي، سوي پتنگان الوتل

هغولاسونونه چې موربه تري دعاغونبتله
هغولاسونوباندي کاني پرانسان الوتل

دستادتلوشېبې بېگاراته په خوب کې راتلې
په تاپسې مې دواړه لاسه پرېشان الوتل

دصحراباده چې زماپه لور راوالتلې
زماله غېرې تصويرونه دجانان الوتل

حلیمي موربه هغوخلکوپسې خوروان يو
دچاله وېرې چې په خوب کې ماشومان الوتل

غزل

سپېره بادونه خړې خاورې دي منظر تېرى دى
بارانه و اوره دپېغلو هرگودر تــــرى دى

په دومره سترې پرېشانه زندگي كې خلكو
ماخو لا څه كوي زړگى دسمندر تېرى دى

له كوره مه رواڅه بنكليېه رانه وبه دې خوري
دلــــته دځينو انسانانو تر يخ نظر تېرى دى

څومره رنې، رنې خولې يې درنه وباسلــــې
بنكاري دستا په سر جانانه دغه لمر تېرى دى

دكابل جان دســــيند څپو نن راته داسې ويل
په غور ځنگونو كوز وړ ځمه خړ خيبر تېرى دى

حليمي دوى خو دشرابو جام په سر واړوي
دوى څه خبردي چې دلارې مسافر تېرى دى

غزل

ته مې رنگ دژوندانه يې هــــېر مې نه يې
په هر وخت كې مې په زړه يې هېر مې نه يې

ستا تصوير ته مې بېگا شپه مې شبگيره كړه
كه زما په څنگ كې نه يې هــــېر مې نه يې

ســــتا يادونو ډېوي بلي ساتم زړه كې
ته كه وړى بېلتانه يې هــــېر مې نه يې

دســــپېرو شونډو په جام كې به دې څښمه
دسړې چينې اوبه يې هــــېر مې نه يې

تاپسې مې مــــينه ناكه اوبنكې درومي
زما سترگې او لېمه يې هــــېر مې نه يې

ته پر ما حــــلــــيمي ياره باور وكړه
هېر مې نه يې، هېر مې نه يې، هېرمې نه يې

خاپونه

غزل

مانخوړکړ داخپل زړه په دېـواله
باران راوستې اوبه په دېـواله

راته گران دی چې جانان پکې اوسېږي
ځکه لاس وهمه زه په دېـواله

دکلونومسافـر به بېرته راشي
هروخت گورمه کارغه په دېـواله

وه ظالمه ! ستاد تورټوپک مرمی
خښېدلې دېواله په دېـواله

حليمي چې رانه ځې نښه دې غواړم
راته وليکه يوڅه په دېـواله

غزل

سترگې مې له هر څه نه خبرې دي
خوله باندي پرته راته ډبرې دي

اخلي هم سرونه هم ايمان دلته
دلته دا پيسې څه زورورې دي

زه به يې گربوان په تار کې وپېيم
اوبنکې د ستا ښکلې ملغلرې دي

دغه دېواله کې د مرمی نښې
ناستې بيا له پاسه پرې کوترې دي

وه ظالمې څنگه تکې تورې دي
ښکاري چې خوړلې دې گور گورې دي

هېڅ دې حليمي خيال کې راوړی نه شم
نن زما د خيال ماتې وزرې دي

خاپونه

غزل

لکه مرغی دستاله سترگو الوتله مینه
زما په زړه باندې جانانه کُناستله مینه

په لمدو شگو به مې خو، خو ځله وليکله
دسیند څپو به بیا له ځانه سره وړله مینه

له دغه ښاره چې تېغر کله دجنگ ټولېده
دخلکو زړونو باندې ورو، ورو وړېدله مینه

پښتونه ستا دژوندانه په دغه وران تصویرکې
ستا دگرېوان له هره تاره څښېدله مینه

دژوند بازار وپکې نرخ هیچاته نه و معلوم
چا اخیستله چا وړیا لاس ته راوړله مینه

حلیمی ووايه دا څه درباندي شوي اشنا؟
دستا په مخ کې به هر وختې لیدله مینه

غزل

چې له پښو مې هره لاره ورکېدله
بړبوکی وې له غباره ورکېدله

په سجدو کې ډېر سکون و پاکه ربه
وېره زما له گنهاره ورکېدله

مخامخ چې راته ناست وی څه به ښه وه
داگیله مې اوس له یاره ورکېدله

دنښتر دځپو شور وزه او ته و
یوه خبره له ما څواره ورکېدله

دپردي وطن کوڅو او په گرمو کې
زندگي مې ستا لپاره ورکېدله

حلیمی دراتلو غږ به چې راوشو
داسې وخت کې به هنداره ورکېدله

غزل

داچې ورک له مانه خوب دی بل څه نه دي
دا دمینه لپونتوب دی بل څه نه دي

چې په ماپسې له شانه کاني ولـ
دادې نوی پښتوب دی بل څه نه دي

کـومه تمه درته نه لرو خانيه
دازموره مېلمه توب دی بل څه نه دي

لوی سړی يي په خبره نه پوهـ
تاكي هغه ماشومتوب دی بل څه نه دي

دانباري جينکـی دومره ښکلې نه وي
دا يې واړه سينگار توب دی بل څه نه دي

حلیمي څنگه حيران آينې ته گوري
له تاتللی زلمیتوب دی بل څه نه دي

غزل

دغه خبره مې دخپل زړه له مـحرايه کېږي
دا زندگي خو نه له جام نه له شرابه کېږي

زه رالوی شوی په سرو وینو او په جنگ کې يم
اوس مې دستا په لاس کې کرکه له گلابه کېږي

زما دوران کلـی جانانه دامې ښه ومنه
له تاسره مې مینه ډېره بې حسابه کېږي

په سرو غرمـو چې مسافرو ته اوبه و کوي
دا بارانونه خو له دغه يوه ثوابه کېږي

حلیمي داخلک په دې خبره پوهه دي چې
دا ناروا کارونه واړه له جنابه کېږي

خاپونه

غزل

وخت خراب دی تر کوڅې نه راوځي
بنکلي هېڅ له دروازي نه راوځي

خيال کوه هسې نه درنه خفه شـم
بسه لفظونه ستا له خولې نه راوځي

ټوله ورځ په مزدورانو ظلم وکړي
بيادارېري خان دشپې نه راوځي

تل دتورو اوږدو زلفو خيال کې ډوب وي
شپـڅ له جېبه اوس تسبې نه راوځي

ديارمينـې مې په زړه اور بل کړی
داسې اور دی چې لمبـې نه راوځي

يوه بنکلي حلیمي ته دا ويـل
ستـاله لاسه اوس پېسې نه راوځي

غزل

لکه شبنم چې دگل پانوپه لمنه کېني
داسې هغه راځي زما په زړه دننه کېني

بېننه غواړم خفه نشې بس څه وکړمـه
زما داتړی نظرستاپه غونډه زنه کېني

زموږ هیواد ته به داورکه سوله کله راځي
زما په خيال کې تل همدغه يوه پوښتنه کېني

گومان مې دادی هغه تللی مسافربه راځي
يو تور کارغه دی چې همېش دلته په غنه کېني

دا کوم رواج دی حلیمي او څومره ظلم کوو
چې يو بوډا ته په نامه څوارلس کلنه کېني

خاپونه

غزل

زړه مې په ژړا وي بې له تا
ژوند راته بلا وي بې له تا

ته لکه باران دپسـرلي
وچه هره خواوي بې له تا

ستا کوڅه کې ما وهي په سر
خوښه دهر چاوي بې له تا

وکړه ته پوښتنه دهـغه
ناست به تر سباوي بې له تا

راشه له پردېسه حليـمي
ورانې به پکتياوي بې له تا

غزل

ورک منزل دی مسافر يم، ځم روان يم
در په در خاورې په سر يم، ځم روان يم

خدایه ستا په دومره لويه دونياگۍ کې
بې ساحله سمندر يم، ځم روان يم

ډېر په کړس راباندې مه خنده کوڅه کې
ډېر زخمي دزړه په سر يم، ځم روان يم

ته زما په قدر کله هم پوی نه شـوې
زېږې لمر دمازديگر يم، ځم روان يم

حليمې لکه اغزی تاته داسـې
ستا په سترگو کې اکثر يم، ځم روان يم

خاپونه

غزل

چې جوړوي زموږ له کوره بلا
خدای به بېووهي په توره بلا

دوروی غېږه به زه در کچم اول
له اوږې وغور څو وروره بلا

کلي کې هر سړی په څنگ تر ښه ځي
خدای پیدا کړې له پوې موره بلا

ای مسافره په دې لار لار نه شې
دې لار کې شته یوه سړي خوره بلا

دمور او پلار دعا دې وړې اشنا
حليمي ځکه شوه نسکوره بلا

غزل

که دنفرت غشو څېرلي زړونه
مور بیا د عشق په تار گنډلي زړونه

دیاری چل باندې پوهېږو خلکو
په مینتوب کې مو گټلي زړونه

په زړه یوه په ژبه بله وايي
له داسې خلکو مو ساتلي زړونه

پښتنو نور پرې اعتبار ونه کړئ
ډېر یې سینو کې دي وژلي زړونه

حليمي مینې ته یې څنگه ښه کړو
ښکلیو مو هر ځای کې داغلي زړونه

خاپونه

غزل

روغ به نه شي پر بل چا دازره
ما بایللی دی پر تا دازره

ورته ووايه چې نه خاندي
رانه وري تل په خندا دازره

ته چې لارلې په تاپسې
خړیکې، خړیکې شو زما دازره

خوئ زما د مـلنگانو دی
په سینه کې مې پاچا دازره

خدایه ما حلیمي وساتې
له ماخوري یوه بلا دا زره

غزل

داچې په ماباندې رڼا راټولـه
دا دخوړې مور په دعا راټولـه

ددې خړ پر سالو دې څار شم جینـی
پکې دټول کلي حیا راټولـه

رڼه ژوندون مو په خوښي بدل کړه
درته مو لپوکې ژړا راټولـه

زموږ دخلکو خیال جنگي غوندې دی
ځکه پردوی باندې بلا راټولـه

حلیمي مه څه دپردېس په لوري
ستا په لیدلو زما ساه راټولـه

خاپونه

غزل

دایه زړه زما ارمان دی
ستار اتله زما ارمان دی

چې دېوران واړه سینگارشي
داسې کړه زما ارمان دی

د پردې وطن کوڅونه
خلاصېده زما ارمان دی

ستاد مینې په دریا ب کې
عرقېده زما ارمان دی

حلیمي له تانه غـږه
اخیسته زما ارمان دی

غزل

په چیغو ژاړې دخپل یار په قبر سر شکوي
پرونی ناوې نن مشکې له تېر شکوي

پښې یې ورماتې کړې ملا یې هم ورماته کړله
اوس اوسپنیز لاسونه څنې له نښتر شکوي

لکه وحشي زموږ دکور په دېوالو را اوړي
په نیمه شپه کې مو پردې زموږ له ور شکوي

ظالم لوټ کړې ده زموږ دخوشحالی خزانه
خدایه تباہ یې کړې هغه چې لر او بر شکوي

بیایې لیدلې ده خوبونو کې شهیده لـیلا
ځکه هغه مین گربوان په هر گودر شکوي

خاپونه

غزل

زه او دا اوږدې لارې
ژونده ستا پرتې لارې

ستاغم کې مې نوې کړې
دامېـخاني لارې

دلته به ترڅو خدايه
وي په وينوسرې لارې

تاته انتظار کـوي
زما ددروازې لارې

کـلـکوارادولاندي
لويې شي وړې لارې

غزل

اي زمانصيبه خواره، يم بې يـاره
دژوندون په هره لاره، يم بې يـاره

درقيب له لاسه داسې پرموشـوه
زه اوس گرځم بې ر يـاره، يم بې يـاره

نور زمانه دې پردېسه زړه مات شوي
هره شپه يم بې قراره، يم بې يـاره

هله ورشه لاس په لاس يې غېرته راوړه
زه به مړشم خدای دپاره، يم بې يـاره

ما حليمي ته اوس ملنگه دوعاو کـړه
يم بې کليه، يم بې نـاره، يم بې يـاره

خاپونه

غزل

په غمونو به يې خـورې پخې
دزړه غوښې مې دې کړې پخې

نازولې پرې راځي خـلکو
ورته واړه کړئ کـوڅې پخې

په منگي ياراو به ورکـوي
چې شي ژر، ژرشنې منې پخې

بې وفاياره سـتاپه تصوير
ماپرې کش کړې کرښې دوې پخې

حليمي جانان مې روغ نه دی
راپيدا کړئ زولنې پـخې

ماباندې راتنگې شوې
ستاسودکوڅې لارې

ښې لارې ددې کلي
دي دهديرې لارې

دلته کې مين خلک
تل وهي دشپې لارې

موره پښـتنوباندې
بندي دتوبـې لارې

مانه حـليمې اشنا
ولې بدلـوې لارې

غزل

زړه مې نه کيږي زه بياځمه روان يم
مجبوري ده چې له تاځمه روان يم

ديوي کلکې غيږې په ارمان زه
تاته راغلم نن سباځمه روان يم

ورشه راوړه ماته بېرته شنه بنگري
جينی نه اخلي سوداځمه روان يم

ستړی، ستړی يم يوه لپه او به څښم
کاني مه وله ماما ځمه روان يم

زه حلیمي د پردېسې گرمی وهلی
اوس په لارلکه بوداځمه روان يم

غزل

د پښوځاپونه يې زما په زړه کې پاس پاتې شول
شونډورنگونه يې په ځنډو د گيلاس پاتې شول

ته چې ددغې زمانې په رواجونو ولاړې
ماته د عمر پېغورونه په مراټ پاتې شول

ماچې د درد کيسه راواخيستله تاته اشنا
د ستا په شونډو کې لفظونه د لباس پاتې شول

خیردی که مادرېسې اوبنکې باران کړې نه دي
خوپه گربوان مې سېلابونه د احساس پاتې شول

حلیمي ته خوما په خواداسې لېدلی نه وي
داوښکوڅاڅکي دې رانه زما په لاس پاتې شول

خاپونه

غزل

تنهائي ده دېوالونه راسره دي
ته که نه بي ستا يادونه راسره دي

مازديگر دي چې په مينه راکتل نو
اوس دميني کتابونه راسره دي

مروره ياره داخلې مې معاف کړه
مخ راواړوه گلونه راسره دي

دا دي څه چل کړی ياره خبر نه يم
ستا په اړه ډېر خيالونه راسره دي

حليمي دژوند له خونده خبر نه يو
خير غواړو سوال جامونه راسره دي

غزل

څه عجيبه غوندي کمال دي وکړ
خفه دي وليد مه سوال دي وکړ

چې بي پوښتنې دزړه کورته راځي
څومره دنسې زندگۍ خيال دي وکړ

تارانږدي کړه خولگۍ رادې نه کړه
هسې دميني يومثال دي وکړ

وه په پردي ټوپک مين لالسيه!
په خپل وطن باندي څه حال دي وکړ

حليمي نن راته په سورنه ښکاري
ډېرپه وړه کيسه جنجال دي وکړ

خاپونه

غزل

نورې نه کړمه بادونو پسې منډې
چې وهمه ستا په پلونو پسې منډې

بېگا شپه مې دزړه حال ورته ويلي
اوس وهمه دېوالونو پسې منډې

ددې ښار او ددې کلي بدرنگۍ ته
چېرته وکړمه رنگونو پسې منډې

ماته يوه شېبه دميني ده گلرنگه
نه د ډېر عمر کلونو پسې منډې

نن مې ستا دېرولو چل زده کړی
ياغي خيال وهي يادونو پسې منډې

له غم ډکه زندگي حلیمي ښه ده
زړه مې نه غواړي خيالونو پسې منډې

غزل

د ماښام ستوری مې دا ستا په محبت نیولی
همدغه ستوري ستا له حسن نه لذت نیولی

زړه مې ماشوم غوندې ژړا کړي ورته وایم غلی!
خدای خبر کوم یوه ذاهد په کرامت نیولی

لکه هندو لاس په نامه راته همېش ولاړ وي
راسره مینه محبت یې په دولت نیولی

ده خو ویل چې به یې اور ته غورځوی نو ولې؟
زما زړگی ښکلی دی داسې سلامت نیولی

زه حلیمي به پښتون نه یم که ستا مینه پرېږدم
دميني ځای مې گراني ډېر په عقیدت نیولی

خاپونه

غزل

خومره دننه په پردو کې اوســــي
پښتنې بياهم په لمبو کې اوســــي

واړه له اوبښکو سره وبهـــــــپدل
زما ارمانونه په لمبوکې اوســــي

ښه په ارامه کړي خوبونه هــــغه
څوک چې په دې خړو خېمو کې اوسي

چاچې بې ځايه غيرتونه کــــول
اوس په رڼا ورځ په تيارو کې اوسي

دچا په مخ باندي گــــردونه پراته
څوک په رڼو، رڼو شيشوکې اوسي

داځيني خلک حلــــيمي جانانه
زموږ د زړونو په کورو کې اوسي

غزل

زموږه زړونه له سينو پر بوځــــي
دغم گردونه په لمبو پر بوځــــي

دژوند کاسه به يې نسکوره وي تل
څوک چې دبل په ارمانو پر بوځــــي

شېخه په زړه کې دې گــــناه پته ده
ځکه تارونه له تسبو پر بوځــــي

هلته دبل مال په رڼاغلا کــــوي
بياځي جومات ته په سجدو پر بوځــــي

غريبه ستاله مظلوميت نه قــــربان
که خړ گــــردونه په لمبو پر بوځــــي

زه حلــــيمي ورته حيران، حيران
چې دمرميو په ويشتو پر بوځــــي

خاپونه

غزل

هميشه ډېره زما د زړه په تل يې
بنکاري داسې رسېدلی ترمنزل يې

دستا توري غنم رنگې بنکلې سترگې
هېر مې نه يې ماليدلې چې بوخل يې

داچې لاس ترزني هر وخت تاته گورم
گرانه خوښ مې ځکه بې شېدل بدل يې

ته که هرڅو له مالرې، لرې لاړشې
په نصيب کې مې جانان يې زما خپل يې

ستا بنکلا زما له زړه نه غېره تاوکړه
حليمي آشنا دزړونو والا غل يې

غزل

زموږ دچم واړه بنکلا دغم غبار وڅوړه
هم مو په سترو قدمو دژوند لار وڅوړه

هغې مرغۍ چې کله دې ونې ته خلي راوړه
هغه مرغۍ په خپله ځاله کې نن مار وڅوړه

داقاروني غوندي دنيا باندي به څه کړي هغه
نه يې په ځان وڅوړه نه يې په خپل پلار وڅوړه

دهغه دنگه او دابنکلي کليواله څواني
دغريبۍ له لاسه واړه ترېنه ښار وڅوړه

هېڅ به خپه نه شمه مه رايه غوسه مـکوه
دانرۍ شونډه دې بې ځايه په انکار وڅوړه

حليمي داسې خو هم نده چې يو تا وڅوړه
دغم څپېره دلته هر سړي په وار وڅوړه

غزل

مه درومه ځنگه به دې زه ساتمه
ستا په دیدن باندې خپل زړه ساتمه

چې خوله دې راکړه زه څه نه وایمه
اوس به زه هروخت پټه خوله ساتمه

ولا چې دومره په ما گران یې اشنا
خاوره په جېب کې ستا دپله ساتمه

چې په خوارانو سلام نه اچوي
دداسې ځلکو پروا نه ساتمه

ما حلیمي ورسره روغه وکړه
اوس یې هر ناز پاس په لېمه ساتمه

غزل

په خپل وطن کې دمرميو په ويشتو لاهو شوې
پردي وطن کې مو ځوانۍ په سرو لمبو لاهو شوې

گیلې به نه کوو راءه دســــمندر غاړې ته
زموږه هیلې د پردېس په زولنو لاهو شوې

پردو ته هېڅ نه وایو خپلو کې په جنگ اخته یو
دسمون لارې مو دجهل په تیارو لاهو شوې

اوس به یې هم تمه له ما وي او کنه ملگرو؟
د لېونۍ د مینې هیلې په اوبو لاهو شوې

حلیمي گوره چې سندور په خپل تندي ووهي
دکابل پېغلي دهندې په سر یالو لاهو شوې

خاپونه

غزل

وار ونه کړې خپل بانه درسره یوسه
روغ یې یوسه زما زړه درسره یوسه

مسافره ته ستنېږې خپل وطن ته
زما یار ته سپین وېښته درسره یوسه

مور ځوانانو ته څه مه وایه مرگیه
ددې کلي ټول زاړه درسره یوسه

مینتونه او زاری به ډېرې نه کړې
خوله دې راکړه بیا اوبه درسره یوسه

حلیمې د مینې چل راځینې زده کړه
راشه، راشه دا تراخه درسره یوسه

غزل

هم مو خوري هم دبلا سیوري ته ناست یو
مور بې وسه دهرچا سیوري ته ناست یو

دې وطن کې غریبي له هرڅه ډېره
مجبوري ده دپاچا سیوري ته ناست یو

مسافر یو لږ مو پرېږده چې دمه شو
څه به نه وایې ماما سیوري ته ناست یو

مور د مینې ملنگان یو خیر غواړو
دیدن راوړه دکلا سیوري ته ناست یو

دچنار په شانتې دنگې لاره نه شې
حلیمې وایې دتا سیوري ته ناست یو

خاپونه

غزل

په سپینو گوتو له تصویره خـــــــبر غبار اوباسي
ستا دراتلو اـــــــمـــــــید یې نشته انتظار اوباسي

بڼه سره غرمه ده سیوری نشته وار خطاغونډې دی
په گرمو شگــــو باندي ونه دچــــنار اوباسي

زموږ دکلي لېونی دومره زړه سوانــــده دی چې
پر ونه خــــیژي دکارغه له خــــالې مار اوباسي

خه دمــــجلس ښکلي یاران یې ترېنه وسوځول
اوس ځي دزهرو هغه بوټی دکــــوکنار اوباسي

دخدای دپاره لږ تپوس دحلــــیمي خو وکړه
په لار کې ناست دی له شلېدلي گریوان تار اوباسي

غزل

یو مې په ستوني کې سلگی پرته وه
بل مې په جام باندي خولگی پرته وه

هغې په ښکلو او خومارو سترگو
په ویر لــــړلې زندگــــی پرته وه

په ټول جهان باندي تیاره خوره وه
زما په غېره کې سپورمــــی پرته وه

ماچې دستا په لور قدم اخیستو
په لار کې ســــل گزه رسی پرته وه

دلیوني حلــــیمي پرلــــمن
دارمــــانونو کــــکری پرته وه

خاپونه

غزل

اوبنکې تر ښه څاڅي نم کې سترې شوې
سترگې مې دستا په غم کې سترې شوې

لار د پښتانه يې بنده نه کـــــــــــــــرله
ښې ډېرې پيرې تورخم کې سترې شوې

ســــــــــــتا د ښايستونو په غزل کې مې
گوتې مې نن دې قلم کې سترې شوې

بې له کرکې ياره دلته څه نشــــــــــــته
زموره ارواگانې چم کې سترې شوې

ياره حــــــــــــليمي چې نور به څه کېږي
هيلې مې په هر قدم کې سترې شوې

غزل

ترې قربان شمه، قربان پخوانی دی
دا تصویر مې د جانان پخوانی دی

پرې پوهېږمه چې ما خطا باسي
ستا په سترگو کې شيطان پخوانی دی

ستمونه او ظلمونه ښه پرې وکړه
هېر يې نه کړې دا افغان پخوانی دی

چې ټوپک را واخلي شاوخوا ته گوري
دغه فکر د انسان پخوانی دی

لېونی ته قناعت ورکول سخت دي
چې کوي يې دا گومان پخوانی دی

پښېمانه تر ښه نه شې خوله دې ورکړه
حليمي زړه کې ارمان پخوانی دی

غزل

دېره بدرنگه له هرڅه بدرنگه
کيسه زما د ژوندانه بدرنگه

د بنايستونو بناپېری ملگرو
اوس شوه هغه راته له زړه بدرنگه

ما نازولي يار ته داسې ووي
ته بې گل رنگه خیردی زه بدرنگه

په ملگرتيا به يې نو څنگه ويارم
چې نه بنايسته لرم او نه بدرنگه

په هر يو لوبني کې خپل رنگ بدلوي
بنکلي ده اوس لکه اوبه بدرنگه

حليمي زړه نه کانی مه جوړوه
هسې نه مينه کې شې ته بدرنگه

غزل

دستا په مينه مې يقين اوباور دواړه وشول
له تاسره چې دیدنونه په ولاړه وشول

زموږ دوچو سپېرو شونډو شوه دعا قبوله
ښه بارانونه مو په کلي او په شاره وشول

دجهنم له اوره خلکو موږه نه وېرېږو
بلا ظلمونه مې په سر او په دې غاړه وشول

دلته دهر ظالم په زړه کې ارمان پاتې نه دی
څه يې چې وغوښتل هغه کارونه واره وشول

هغه چې شوی دي، هغو پسې سر مه گرځوه
نه به زه ژاړم او مه حليمي ژاړه وشول

خاپونه

غزل

غنمو لوکوي چکونه مې په زړه لگوي
رڼې خولې يې اننگو له پاسه خوله لگوي

هغه سپرې اوس تصويرونه ټول ساده جوړي
وينو په خېر ته سره رنگونه پکې نه لگوي

ما خو دستا په ديدن داسې تنده ماته کړله
لکه بزگر چې دسرې چينې اوبه لگوي

خدايه له سترگو يې رڼا اخله تياره پرې کوه
دلته چې خوک يو بل ته گوته پر ماشه لگوي

دتنهايي په تورو شپوکې حلیمي لېونی
دزړه له درده په زنگون باندي سينه لگوي

غزل

ما په تنهايي کې داعسادت کړی
تل مې سستا يادونو عبادت کړی

اوبنکې مې چې پرېوخي ستا نامه واخلي
اوبنکو مې نن داسې بغاوت کړی

زه دې چې يوازې کله پرېښودم
ما له خپله ژونده اوس نفرت کړی

ما خـو په ټول عمر کې له تاسره
بس له لرې، لرې مـحبت کړی

ستا داخيږې، خيږې په لمن مورې
ما حـلیمي سيل دجنت کړی

خاپونه

غزل

جام دشونډو مه راكـوه مږ نه شم
ډېرې مسافري. كمزوري كـړې يم

هر وختې مې تبه وي ټوخـبږمه
دغې سرې گرمي. كمزوري كړې يم

هسې نه له غـبږې نه مې ولوېږې
سختې مزدوري. كمزوري كړې يم

كندي، كندي مخ پورې مې مه خاندئ
سترې دنياگي. كمزوري كړې يم

ياد كې به چې راغله په سلگو به شوم
ډېر خو دې موركي. كمزوري كړې يم

زه حلـيمي ټوله شپه ورگورمه
خوب نشته سپورمي. كمزوري كړې يم

غزل

مورې ځمه دا راپسـې وشړه
لپه كې دـعا راپسې وشړه

زړه كې مې غـمونه درنه يوړله
بنكليـه لږ خـندا راپسې وشړه

ژوند باندي مې كركه كه راټوله وه
خدایه بيا بلا راپسې وشـړه

ماچې دخوشبو په خېر ترتا راوړي
داسـې يـوه هوا راپسې وشړه

زه حلـيمي كه لېونی شـوم
لنـبكر دې بيا پاچاراپسې وشړه

خاپونه

غزل

اوس يې په څه بهانه غلط کړمه له تانه زړگي
زما له واکه خو وتلي دي جانانه زړگي

دخدای لپاره خپلې شونډې په موسکا عادت کړه
يوازې ته يې نورمې تور دی له دونیا نه زړگي

هغه آينې ته نه ورگوري وايې ته يې پکې
هغه به څنگه صبروي خلکو له مانه زړگي

په دې صحرا کې پنبو خاپونه دمجنون لټوم
ښار ته به يونسېم له دغه بيابانه زړگي

دکلي منځ و ماشومانو راته ځير، ځير کتل
له ما روان و حلیمي پسې له شانه زړگي

غزل

ډېر دې په هـنر او په کمال ايښی
تاچې نن په غونډه زنه خال ايښی

ماوتابه کله ، چې ديدن کاوو
هغه ځای کې خلکو اوس ديوال ايښی

بيا دچا يادونو خو ورولی دی
ځکه يې په مخ باندې دسمال ايښی

تاخوزه همېش له خدايه غواړمه
وايه زړه کې تا څرنگه خيال ايښی

هغه دظالم سړي اوږه باندې
زموره په وژولو يې مډال ايښی

زما چې دټيکري څوکه په څنگ شوله
دامې حلیمي دراتلو فال ايښی

خاپونه

غزل

ماتہ می مور پہ ماشومتوب کی رانبودلی پڻتو
ماہم پہ خپلہ ژبہ کلکہ دہ ساتلی پڻتو

دا اوس چي ما وايي رڻتيا وايه خوره نه يمه
زه خـــو دستا يمه خو تا نه دہ پاللي پڻتو

زرونه يي ولزي له وږي نه گونگي غوندي شي
كله چي ستا له خولي اغيارو اوربدلي پڻتو

چي پري شرمږي ته يي نه وايي ستا ژبه پري شه
ستا په وجودکي خو الله پاک دہ کرلي پڻتو

له خـــدايه شکر چي پڻتون يي پيدا کړي يمه
ما حلـــيمي په ډډـــره مينه دہ لږکلي پڻتو

غزل

په رڼا ورځ کي له خپل ځانه ورک شم
په هوش کي نه يمه جانانه ورک شم

مخامخ گوري راته هـــېڅ نه وايي
په خـــه خـــبره زه له تانه ورک شم

چي دخـــو وښيو نصيبونه وشي
په هغه ورځ کي له اسمانه ورک شم

دزندگي په سترې غـــږه کي زه
له تنـــدي مرمه له بارانه ورک شم

لوی سمـــندر يمه داوښکو اشنا
درک مي نشته له گرږوانه ورک شم

دستا له خياله اشنازه حلـــيمي
دصحرا پل يم په اسانه ورک شم

غزل

د اوبنکو په خېر ياره گربوانه کې را ايسار شوې
له خياله مې وتلی وې په زړه کې را ايسار شوې

په توره شپه چې بې له اجازې له کوره وځې
رښتيا ووايه څنگه په تياره کې را ايسار شوې

له کلي نه په مـنډه ليونې درپسې وم
راومې نيوې شکر دی په غره کې را ايسار شوې

خبرې مې کولې د لويانو مخکې چوپ شوم
ته ولې رانه پوښتې چې په څه کې را ايسار شوې

دا ښه دی چې په شرک سره باران حلیمي اوري
له ما نه چې وتلې دروازه کې را ايسار شوې

غزل

زه هره شپه په دې ارمان ویده شم
تصویر ته گـورم دجانان ویده شم

سر په شنه کاني کېږدم نور څه نه وي
په خپل رينې، رينې گربوان ویده شم

هغه ويل خوښي بنگلـو کې نشته
په سور پالنگ کې سرگردان ویده شم

خدایه لـه تا نه مـې دتل لپاره
غوښتی ایمان چې په ایمان ویده شم

زه حلیمي ستا داوړبل سیوري ته
غـمونه نه وي ډېر اسان ویده شم

خاپونه

غزل

افغانه پله پسې دې پل روان دی
ستا په وژلو پسې تل روان دی

نن بیا د ښار بڼه بدرنگه ښکاری
خدایه بیا چا پسې اجل روان دی

دخوان په سر هوا دسولې راغله
درومي اوس کورته له مورچل روان دی

زه به نو څنگه تېرومه دا شپې
چې زړه مې تاسره دی مل روان دی

دوطن مینه حلیمي څوک نه کړي
هر سړی گټه پسې خپل روان دی

غزل

ښکلي مخ نه یې خواږه څڅېدل
سم گبین وه زما پر زړه څڅېدل

د انګورو له اوبو راوتل
ستا په تکه سپینه خوله څڅېدل

زه تنها ومه په زړه مې ستا یاد
باران څاڅکي څومره ښه څڅېدل

څه عجیبه غوندې کمال یې کاوه
له ښو یې تور رانجه څڅېدل

حلیمي زما له سترگو نه
ستاد پښو په هر یو پله څڅېدل

خاپونه

غزل

هر ځای وي دمینې او دگل کیسې
دلته وي د درز او دغو بل کیسې

ستا مینې دمرگ خولې ته راوستی یم
اورم له هرچانه داجل کیسې

گوره له ما لاس دمینې وانه خلې
دېرې کړي جانان دچل ول کیسې

خپلې به هم واورې په دې کلي کې
څوک چې پتې نه ساتي د بل کیسې

وايي حلیمي کله به ورکې شي
خدایه دا دجنگ او د مورچل کیسې

غزل

یارمې دراتلو راته څه نه وایي
غم له ما دتلو راته څه نه وایي

شونډې یې له جام سره بلدې دي
ځکه دتسبو راته څه نه وایي

زړه ته مې اور ورکړ اورونسان مې کړ
بنکلی د دېبوو راته څه نه وایي

سر چې په دې خاوره چاورکړی دی
هیڅوک دهغو راته څه نه وایي

خانگه کې گلونه بویوي خلک
څوک هم داغزو راته څه نه وایي

ما حلیمي وژني جدایی باندې
تش دمړه کېدو راته څه نه وایي

غزل

خه قراره قرارې ده تنهـهـايې ده
رنگه بنگه مې ياري ده تنهـهـايې ده

دبې وسه ژوند كيسه به چاته وكرم
دفكرونو كمزوري ده تنهـهـايې ده

بې وفا له لاسه دې صحرا ته راغلم
په زرگي مې بېماري ده تنهـهـايې ده

نن دزړه خبره يار ته مخامخ كړم
داخبره ضروري ده تنهـهـايې ده

حليمي دستا لپاره مې په زلفـو
ما پرې كړې بڼه خواري ده تنهـهـايې ده

خلوريزې

خاپونه

حالت

دستاله غمه چې ژرېږم پرځان
 اوس لکه شمع ويلي کېږم پرځان
 تا چې بېگا د شونډو جام راکړی
 نشه نشه يم نه پوهېږم پر ځان

وار

د خپل وجود مې په اوبو کې تصويرونه ویشتل
 ستا بېلتانه زما په زړه کې ارمانونه ویشتل
 څه توره شپه وه بربوکی وې څاڅکي هم ورسره
 زما په جـونگره کې يې نن څراغونه ویشتل

سا ډوبی

د ژوندانه واړه بـکـلا ډوبـېـده
 د غره په سر کې چې رڼا ډوبېده
 ته چې له ډېرې مودې وروسته راغلې
 له خوښالۍ نه زما ساه ډوبېده

انتظار

په زړونو مو تڼاکـې او پولـی دلته راخېږي
 له ستوني مو د غم ډکې سلگـی دلته راخېږي
 پروا يې دومره نه کړو که څراغ کلي کې نه وي
 لمر ولوېږي ماښام پسې سپوږمۍ دلته راخېږي

خاپونه

وير

پر کـــومه لار شمه له غمه خدايه
دلته خو هره ورځې مرمـــه خدايه

د خپل وطن پر غـــم مې ډېر ژرلي
سترگې مې درد کوي له نمه خدايه

تاو

توره شپه توره تياره ده هر څه کېږي
د دوو زړونو تلوسه ده هر څه کېږي

خواته مه راځه گلرنگه اور به واخلي
په زرگي کې مې لمبه ده هر څه کېږي

جدايي

زموږ په زړونو کې اوس ځای د خدا پاتې نه دی
دلته ټول وير دی دلته څوک له ژړا پاتې نه دی

اختره مه راځه له چا سره دې ولمانځمـــه
راسره خوا کې مسافر اشنا راپاتې نه دی

خوب

بې ځـــونده شپه وه ارمانونه مې قرار ويده ؤ
په سپين مړوند کې شنه بنگرې زما د يار ويده ؤ

په تـــور ماښام کې يې پيالې له غمه پورته کړلې
بيا تر سهاره په هوش نه وه ښه ځـــمار ويده ؤ

خاپونه

ساز

کله چې باد په دې نښترو راشي
په گډا سر شي په سندرو راشي

زه چې د ستا مخ کې خندا پيدا کړم
هله مې ژبه په خبرو راشي

خيال

چې په خندا به شولې شونډې دې په گل بدلېدې
د ستا خوږي، خوږي خبرې په غزل بدلېدې

د پردېسې په تورو شپو کې به مې خيال داسې وه
زما د سر لاندې ډبرې په ځنگل بدلېدې

تگ

قـدمونه مې يو بل پسې روان دي
ستړي، ستړي په منزل پسې روان دي

تور ماښام کې او باران کې هغه دواړه
مـېـځـانې ته په بوتل پسې روان دي

خاپونه

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**